

вѣтъ. Тукъ са спрѣ носилото и египтянинѣтъ, като заповѣда на робитѣ да са оттеглятъ съ носилото въ лозята и да са затулятъ отъ любопытството на случаенъ нѣкой пѣтникъ, покачи са самичакъ, ако и да бѣ още слабъ и са подпираше съ тояга, по стрѣмната о-нѣзи и неудобноходима урва на Везувій.

Небето бѣ вече тихо и нито капка дѣждъ падаше вече и само отъ лозовитѣ листовѣ като са отърваше прѣскаше по земята.

«Чудны страсти, неприличны на философъ, мисляше египтянинѣтъ ма принудиж за да остави одѣра на болестта си, мене кой-то и здравъ живѣяхъ сѣкоги изнѣжено и роскошно, и да предѣмж пощемъ трудно пѣтуванье, но любовта и отмѣствяванъето когато са приближатъ до цѣльта си преобразуватъ и самия тартаръ въ Елисейскы полета.»

Чиста и миланхолическа отъ срѣдь небето свѣтѣше луната надъ пѣтя покойто върѣше Арбакъ и са огледваше въ сѣка барчина отъ набраныя дѣждъ. Арбакъ гледаше смѣщата свѣтлина която водяше стѣпкитѣ на любовницитѣ, предмета на отмѣствяванъето му, но червената свѣтлина не бѣше като понапредъ явственна, защото пѣчезж противоположността на мрачността на облачното небе.

Като наближи най подиръ до входа на пещерата, спрѣ са за да си отпочине, и тогасъ съ стѣпка тиха и величественна влѣзе въ отвратителныя вертепъ.

Лисица скочи като видѣ новыя този пріятель, и извѣсти поевяванъето му съ продължително рѣмженъе.

Вѣщницата бѣ сѣднѣла и на лицето ѣ бѣ изобразено навъсеио и погребално спокойствіе. Ранената змія лежеше предъ краката ѣ покрита съ сухы листовѣ, но остроокійтъ египтянинъ сѣгледа тосъ часъ кожата на животною която лѣщеше отъ огня, а то ту са свиваше ту са развиваше въ знакъ на болестта си и на неотмѣстената си ярость.

— Долу животно! извика какъто преди малко бабичката, а лисицата са смири какъто понапредъ клекнѣла, но внимателна.

— Стани, служителко на ношъта и на мрака, рече Арбакъ на вѣщницата съ повелителенъ тонъ; тука е дошълъ да та поздрави еднинъ който е по горенъ въ науката ти. Стани да го почетешъ.

Тѣзи думы като чу бабичката впи очи въ голѣмыя и начумеренъ образъ на египтянина. Прегледа го безъ да мпгне, когато той стоеше отъ прѣдѣ ѣ обвитъ въ азиатска одежда съ рѣцѣ вѣрстосаны, и съчело гордо и превъзнесено.

— Кой си ты? попыта тя най подиръ. Кой си ты що са хра-